

1 | Depresiune

Depresiune – *s. f.* O scădere a activității unei companii sau a economiei în ansamblul ei.

Întins pe spate în întuneric, Evan arunca mingea de baseball drept în sus și-o prindea cu mâna goală. *Jvump. Jvump.* Îi plăcea sunetul pe care-l făcea mingea când îi plesnea palma. Stătea crăcănat, cu brațele întinse spre tavan, iar gândul că, dacă rata, și-ar fi spart probabil nasul, făcea jocul *suficient* de interesant cât să-l joace în continuare.

La etaj, chiar deasupra lui, auzi niște pași – ai mamei lui – și apoi un soi de geamăt sau scrâșnet puternic. Se opri din aruncatul mingii să asculte. Mama lui împingea un obiect greu pe podeaua

bucătăriei. Probabil aparatul de aer condiționat stricat.

Cu o săptămână în urmă, chiar la începutul valului de căldură, aparatul de aer condiționat aflat în biroul din pod al mamei sale se stricase. Meșterul trimis de cei de la Sears instalase unul nou-nouț, dar îl lăsase pe cel vechi drept în mijlocul bucătăriei. Membrii familiei Treskis fuseseră nevoiți să-l ocolească toată săptămâna.

Hîm-îrr-șșșt. Evan se ridică în picioare. Mama lui era puternică, dar asta era o treabă de două persoane. Spera că n-o să-l întrebe de ce se ascundea în pivniță, pe întuneric. Și mai spera că Jessie n-o să fie la bucătărie. O evita deja de două zile, ceea ce devenea, clipă de clipă, din ce în ce mai dificil. Casa pur și simplu nu era suficient de mare.

Tocmai pusese mâna pe balustrada scărilor când scrâșnetele se opriră, iar sunetul pașilor făcu loc tăcerii. Renunțase. *Probabil că de la*

căldură, își zise el. Era genul ăla de vreme: genul care te face să renunți.

Se întinse la loc pe podea.

Jvump. Jvump.

Apoi auzi ușa de la subsol deschizându-se. *Fââșș.* Evan prinse mingea și se transformă într-o stană de piatră.

— Evan?

În întuneric, vocea lui Jessie căpătă ecouri nebănuite.

— Evan? Ești acolo?

Evan își ținu respirația și rămase complet nemșcat. Singura mișcare erau furnicăturile ca niște ace pe care le simțea în buricele degetelor.

Auzi ușa închizându-se – *dădu drumul aerului pe care îl ținuse în plămâni* –, dar apoi se deschise la loc. Pași pe treptele acoperite cu covor. Pe ultima treaptă de jos, zări conturul negru al siluetei lui Jessie, din spatele căreia lumina zilei țâșnea în toate părțile. Evan nu se clinti.

— Evan? Tu ești? întrebă Jessie, făcând un pas mic în pivniță. Tu...?

Continuă, înaintând centimetru cu centimetru spre el, și-apoi îi dădu un șut cu piciorul gol.

— Hei! Ai grijă! sări Evan, îndepărtându-i piciorul cu un gest al mâinii și simțindu-se dintr-odată prost că stă acolo singur, pe întuneric.

— Am crezut că e un sac de dormit, se justifică ea. Nu vedeam nimic. Da' ce faci aici, jos? Și de ce e stinsă lumina?

— E prea cald cu lumina aprinsă, replică el.

Vorbea pe un ton cât mai plat, încercând să pară cea mai plictisitoare persoană de pe întreaga planetă. Dacă o ținea așa suficient de mult, poate că Jessie l-ar fi lăsat în pace.

— Mama s-a dus înapoi în birou, zise Jessie, întinzându-se pe canapea. *Lucrează*, cuvânt pe care-l rosti cu un icnet.

Evan nu zise nimic. Se întoarse la aruncatul mingii. Direct în sus. Drept înapoi, în jos. Poate

că tăcerea lui avea s-o facă să plece. Simțea cum vorbele se acumulează înăuntrul lui, îi umplu plămâni și dau afară tot aerul. Era de parc-ar fi avut pieptul plin de lileci care dădeau bezmetic din aripi, zbatându-se să iasă afară.

— A încercat să mute aparatul de aer condiționat, dar e prea greu, îl anunță Jessie.

Evan strânse și mai tare buzele. *Pleacă, își zise el. Pleacă înainte să-ți zic ceva urât.*

— O să fie cald *to-o-o-t* weekendul, adăugă ea. Peste treizeci de grade până hăt, după 1 mai. *Jvump. Jvump.*

— Deci ce vrei să faci? se interesă Jessie.

Să urlu, își zise el în gând. Jessie nu pricepea niciodată când îi dădeai cu flit. Se purta de parcă totul era absolut minunat. Ceea ce făcea aproape imposibil să-i transmiți să se care fără să i-o spui direct. Și, de câte ori o făcea, Evan se simțea prost.

— Deci, ce vrei să faci? întrebă ea din nou, înghiontindu-l cu vârful piciorului.

Era o întrebare directă. Evan trebuia să-i răspundă sau să-i explice de ce n-o face. Și n-avea niciun chef să intre în *așa ceva*. Era mult prea... mult prea complicat. Prea dureros.

— Hî? Deeci, ce vrei să faci? întrebă ea pentru a treia oară.

— Deja fac, replică Evan.

— Nee, haide! Pe bune acuma.

— Pe bune.

— Am putea să mergem cu bicicletele până la magazin, propuse ea.

— N-avem bani.

— De-abia ai primit zece dolari de la bunica de ziua ta.

— I-am cheltuit.

— Pe ce?

— Pe chestii, răspunse el.

— Păi, eu am... păi... dar vocea îi pieri într-o șoaptă.

Evan se opri din aruncatul mingii și întoarse capul către ea:

— Ce?

— Nimic, zise ea, strângându-și picioarele la piept.

— Exact, sublinie el.

Știa că Jessie avea bani. Ea întotdeauna avea niște bănuți doșiți în cutiuța ei cu lacăt. Dar asta nu însemna că avea de gând să-i și împartă. Evan începu din nou să arunce mingea în sus. Simți cum o mică vâlvătaie de furie i se ridică din piept și-i aprinde fața.

Jvump. Jvump.

— Am putea să construim o cazemată în pădure, propuse ea.

— E prea cald.

— Am putea să jucăm Stratego.

— Prea plictisitor.

— Să facem un circuit pentru biluțele de sticlă și să vedem a cui ajunge la țintă.

— Prea tâmpit!

O peliculă fină de transpirație îi acoperea fruntea și începea să i se-ntindă printre firele de păr. La fiecare aruncare își spunea: *nu-i vina ei*. Dar simțea cum devine din ce în ce mai furios. Începu să arunce mingea cu mai multă forță. Acum aceasta se-nălța mai bine de-un metru jumătate în aer de fiecare dată. Direct în sus. Drept înapoi, în jos.

Pac. Jvump. Pac. Jvump.

Liliecii care i se zbăteau în piept o luaseră razna cu totul.

— Ce-i cu tine? vru Jessie să știe. Te-ai purtat așa de ciudat în ultimele zile.

Of, omule, hai că-ncepe.

— Pur și simplu nu vreau să joc un joc tâmpit ca Stratego, zise el.

— Dar *îți place Stratego*. L-am ales pe ăsta tocmai pentru că e jocul *tău* preferat. Dacă n-ai observat, încercam să fiu *drăguță*.

— Uite ce e: nu mai avem decât șase zile din vacanța de vară și n-am de gând să le irosesc jucând un joc tâmpit, declară Evan, simțind cum pulsul i-o ia razna.

O parte din el voia să-și îndese o șosetă în gură, cealaltă își dorea s-o culce pe sora lui la pământ dintr-o singură lovitură:

— E un joc tâmpit și e pentru copii mici, iar eu nu vreau să joc un joc tâmpit de copii mici!

Pac. Jvump. Pac. Jvump.

— De ce ești așa de rău?

Evan știa că era rău și ura să fie așa, mai ales cu ea, dar nu se putea abține. Se simțea atât de furios, atât de umilit și-atât de plin de lilieci, încât nu *putea* fi altcumva. Doar dacă ar fi fost singur. Iar ea îi luase până și asta.

— Tu ești geniul din familie, îi aruncă el. Dă-ți seama și singură!

Buun. Asta precis avea să-i închidă gura. Măcar de data asta! își zise Evan urmărind cum zbura mingea prin aer cu privirea.

— E din cauza scrisorii? vru Jessie să știe.

Crac.

Evan își luase ochii de la minge pentru o secundă, doar pentru o secundă, iar aceasta căzu fix pe nasul lui.

— Rahat! Ooh, RAHAT! exclamă el, ghemuindu-se pe-o parte, cu ambele mâini la nas.

Simțea o durere orbitoare, care-i înflorise chiar în spatele ochilor și se răspândea acum cu repeziciune spre tâmples.

— Vrei niște gheață? o auzi pe Jessie întrebând, pe un ton cât se poate de calm.

— Tu cam ce crezi? țipă el.

— Da? zise ea, ridicându-se.

— Nu, nu vreau nicio porcărie de gheață.